

N:o 25.

Ank. till Riksd. kansli den 28 februari 1908, kl. 4 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående beloppet af skjutslega, där skjutsentreprenad icke kunnat åvägbringas.

I en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottet hänvisad motion, n:o 36, har herr *O. N. Olsson* i Heden anfört följande:

»Genom kungl. förordningarna af den 9 juni 1905 angående försäljning af brännvin samt angående försäljning af vin och öl hafva, såsom bekant, gästgifverier och skjutsentreprenörer träffats af en afsevärd minskning uti de inkomster, som före tillkomsten af nämnda kungl. förordningar varit förenade med gästgifveri och skjutshållning i och med rätten att utminutera och servera förenämnda drycker. Därest skjutsentreprenader under nu sålunda inträdda förhållanden skola kunna åvägbringas utan anspråk på alltför stora s. k. entreprenadbidrag från vederbörande skjutsskyldiga samhällen eller landsting, lärer en genomgripande omredigering af nu gällande maximitaxor för entreprenadskjuts blifva nödvändig. Att de nu gällande maximibeloppen för entreprenadskjutslega inom det ojämförligt största antalet län icke enligt nu rådande förhållanden motsvara skälig ersättning för genom skjutsningen lämnad arbetsprestation och besvär, torde vara uppenbart, då man erinrar sig, att dessa maximibelopp stått oförändrade sedan år 1888.

Bih. till Riksd. Prot. 1908. 7 Saml. 23 Häft. (N:o 25).

Då emellertid den bestämmelsen i gällande skjutsstadga, att maximibeloppet för skjutslega vid skjutsentreprenad kan bestämmas för olika län eller länsdelar till belopp, som motsvara där rådande förhållanden, torde kunna betecknas såsom synnerligen väl funnen, så torde något yrkande om ändring i denna del icke erfordras.

Då det likväl torde taga rätt lång tid, innan önskvärda och nödiga omredigeringar af förbemälda maximibelopp för entreprenadskjutslega inom de olika länen blifva genomförda, och det särskildt dessförinnan, men kanske äfven därefter, inom vissa orter torde blifva svårt att åstadkomma entreprenadskjuts på annat sätt, än resp. skjutsskyldiga samhällen eller landsting träda emellan och lämna s. k. entreprenadbidrag — en form af understöd från det allmänna åt de resande, som knappast kan anses berättigad, och sålunda i många fall komma att vägras — så torde det med skäl kunna befaras, att i afsevärd utsträckning skjutsentreprenader icke komma till stånd, utan de, hvilka enligt § 18 gällande skjutsstadga blifvit till skjutsning indelade, få uppehålla skjutsningen.

Men då i sistnämnda fall skjutslega utgår med betydligt mindre belopp än de i allmänhet otillfredsställande maximibeloppen för entreprenadskjuts, ligger häruti en uppenbar orimlighet, som snarast bör aflägsnas, helst dessa sistnämnda skjutsskyldige numera icke hafva någon fördel såsom gengäld för detta allmänna onus.

För att dels fästa uppmärksamhet vid dessa särskildt nu framträdde förhållanden och dels söka bidraga därtill att ofvan påpekade oegentligheter så långt möjligt och snarast måtte vinna nödig rättelse, tillåter jag mig vördsamt hemställa, det Riksdagen behagade besluta att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t efter verkställd utredning framlägga förslag för Riksdagen till sådan ändring uti nåd. stadgan angående skjutsväsendet af den 31 maj 1878, att, där skjutsentreprenad icke kan åvägabringas, utan skjutsningen jämlikt § 18 i berörda nåd. stadga måste af de skjutsskyldige själfva uppehållas, skjutslegan måtte utgå med belopp, som motsvarar för orten fastställt maximibelopp för entreprenadskjuts.»

I motionärens hemställan hafva herrar Adolf Johansson, W. Bengtsson i Häradsköp, Joh. Larsson i Presstorp och C. T. Lind i Tanum instämt.

*Utskottets
yttrande*

I anledning af förevarande motion vill utskottet framhålla, att 1905 års Riksdag i skrifvelse den 27 mars samma år, n:o 100, på grund af väckta motioner om ändring i vissa delar af skjutsstadgan, beaktat frågan om sättet för skjutsningens uppehållande i de fall, då skjutsanstalt genom

entreprenad eller godvilligt åtagande icke kan komma till stånd, samt med hänsyn såväl härtill som till andra af Riksdagen åberopade förhållanden uttalat önskvärdheten af att, därest en mera genomgripande förändring af skjutsstadgan icke kunde helt genomföras, i allt fall en ändring måtte komma till stånd i den riktning, att skjutslegan blefve densamma antingen skjutsningen uppehölls enligt entreprenadkontrakt eller af håll- och reservskjutsskyldige.

I skrifvelsen anhöll fördenskull Riksdagen, det täcktes Kungl. Maj:t låta verkställa utredning, huruvida den skyldighet för vissa hemman att fortfarande ansvara för skjutsningens uppehållande å landet, som för särskilda fall enligt gällande författningar ännu kvarstode, måtte kunna upphöra, eller, därest så ej kunde ske, i hvad mån samma skyldighet måtte för de omförmälda hemmanen kunna göras mindre betungande.

Sedan i anledning af berörda skrifvelse öfverståthållareämbetet och Kungl. Maj:ts befallningshafvande i samtliga län inkommit med infortrade utlåtanden, har ärendet den 1 september 1906 remitterats till Kungl. kammarkollegium för afgifvande af utlåtande, och har, enligt hvad utskottet inhämtat, arbetet med ifrågavarande utredning fortskridit därhän, att resultatet däraf inom den närmaste tiden torde komma att framläggas för Kungl. Maj:t.

Med anledning af hvad sålunda förekommit, får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 28 februari 1908.

På lagutskottets vägnar:

ERNST TRYGGER.
